

[Asger Jensen.]

landet stort set altid har kunnet enes om at gennemføre de foranstaltninger, der skulle sikre vore ældre medborgere en tryk tilværelse, og det samme har været tilfældet, når der skulle træffes bestemmelse om, hvilken hjælp man kunne yde invaliderede personer. Sådan har det været lige siden 1891, da højreregeringen påbegyndte en lovgivning om rationel understøttelse til ældre medborgere.

Lovgivningen har på disse områder fået betydning for stadig større grupper i vort samfund, og dette var — hvis jeg ikke misforstod det ærede medlem hr. Mørk — i høj grad medvirkende til hans interesse for sagen.

Anledningen til, at vi i dag har taget disse problemer op til drøftelse, er den nedgang i julipristallet, som bevirkede en mindre nedgang i pensionerne pr. 1. oktober. Årsagen til nedgangen i julipristallet er som bekendt, at skatterne stadig indgår med en vis vægt i pristallet. Havde man fulgt vort råd om, at skatterne ikke skulle medregnes heri, var nedgangen ikke kommet. Da de fleste pensionister imidlertid ikke mærker nedgangen i skatterne, er det urimeligt, at de som den i dette tilfælde eneste befolkningsgruppe skulle mærke en nedgang i indtægterne. Derfor er det forståeligt, at regeringen — når skaden nu er sket — har taget initiativ til at ændre dette.

Der kan dog nok være grund til at overveje, om regeringen har anvendt den mest praktiske fremgangsmåde. Da det blev klart, at ikke alene regeringen, men også oppositionen ville medvirke til en ændring, henvendte Sammenslutningen af Købstædernes sociale Udvalg sig til socialministeren med forslag om at gennemføre en ordning, som krævede den mindst mulige administration ude i kommunerne. Man foreslog, at pensionsbeløbene blev udbetalt med samme størrelse som før 1. oktober. Man var ganske klar over, at der krævedes en lovændring, for at dette kunne ske, men der ville intet være til hinder for, at disse beløb i oktober og eventuelt november måned kunne udbetales af rådighedsbeløbene — i løbet af den tid kunne så lovændringen finde sted.

Denne anmodning begrundedes med, at

det ville være urimeligt, såfremt man ville give pensionisterne kompensation for nedgangen i pensionerne som følge af julipristallet 1960, først at nedsætte pensionerne og derefter give erstatningsbeløb. Sammenslutningen fandt det lidet hensigtsmæssigt, at et betydeligt omregningsarbejde skulle finde sted i kommunerne, når virkningerne derefter alligevel skulle ophæves, og man gjorde opmærksom på, at socialkontorerne tidligere har været udsat for meget hårde belastninger, fordi lovforslagene fra den højtærede socialminister kommer frem så sent, at socialkontorerne kun med den yderste anspændelse er i stand til at administrere lovene fra ikrafttrædelsesdatoen, og at de større kommuner må regne med ca. 1½ måned til foretagelse af de omregninger, det i dette tilfælde drejer sig om.

Der kan være grund til at spørge den højtærede minister, hvorfor denne henstilling fra praktiske folk ude i landet ikke blev fulgt. Den højtærede minister føler sig måske nu så godt hjemme inden for sit fagområde, at råd fra praktiske folk, der til daglig må administrere de love, der kommer herindefra, ikke har hans interesse. Eller er det, fordi det byder regeringen en kærkommen lejlighed til at tage op mod ½ million medborgeres økonomiske forhold op til revision umiddelbart forud for den 15. november? Det er muligvis dette sidste, regeringen ikke kunne stå for, og man har derfor valgt den mest besværlige fremgangsmåde.

Nu, da det altså skal være, synes jeg imidlertid, det er mærkeligt, at regeringen ikke er gået mere grundigt til værks; men det er måske en forglemmelse, at selv pensionisternes vilkår ikke er taget med i lovforslaget, og derfor vil jeg foreslå, at et udvalg tager også deres problemer op til behandling.

I foråret gennemførte folketinget en forringelse for sparernes vedkommende, hvilket vi må mene er meget uheldigt i en tid, hvor alle er enige om at større opsparing er nødvendig; og de, der sparer op gennem en forsikring — hvilket samfundsmæssigt kan være lige så prisværdigt som enhver anden opsparing — er, så vidt jeg forstår, heller ikke tilfredse med den ordning, som det var muligt at få regeringen med til, da vi sidst havde deres sag til behandling.